



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 92/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **VIAM – dražobná spoločnosť s. r. o.**, Trieda SNP 39, Košice, IČO 44 166 591, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Michal Krutek, s. r. o., Hlavná 11, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Krutek, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 162/2021 a jeho rozsudku č. k. 5 Cdo 162/2021 z 30. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 162/2021 a jeho rozsudkom č. k. 5 Cdo 162/2021 z 30. septembra 2022. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“) v spore žalobcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (pôvodného vlastníka nehnuteľností), proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (správcovi domu a navrhovateľke dražby ako žalovanej v 1. rade), sťažovateľke (dražobníčke ako žalovanej v 2. rade) a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (vydražiteľke ako žalovanej v 3. rade), o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 21 C 33/2018-256 z 20. júla 2020 určil, že druhá opakovaná dobrovoľná dražba vykonaná 13. júla 2018 na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorej predmetom

bola nehnuteľnosť – konkrétne špecifikovaný byt vo výlučnom vlastníctve žalobcu nachádzajúci sa v k. ú. ■■■■■, podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku, je neplatná pre prekážku výkonu záložného práva, keďže vykonaným dokazovaním mal preukázané, že hodnota pohľadávky bez jej príslušenstva zabezpečenej záložným právom (t. j. nedoplatok žalobcu na nájomnom a úhradách za dodávku energií do uvedeného bytu) ku dňu oznámenia o začatí výkonu záložného práva (16. decembra 2015) neprevyšovala sumu 2 000 eur [§ 3 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“)].

3. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom s poukazom na to, že podľa § 15 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom v danom čase (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“) nositeľmi zákonného záložného práva k bytu alebo k nebytovému priestoru v dome boli ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome, a nie správca domu, namietla nesprávne označenie žalovanej v 1. rade ako strany sporu, resp. jej pasívnu legitímáciu v spore.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 16 Co 60/2020-306 z 25. marca 2021 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pričom konštatoval, že otázkou pasívnej legitímácie sa zaoberal vo svojom predchádzajúcom uznesení č. k. 16 Co 182/2019-216 zo 6. mája 2020, keď zrušil (v poradí prvý) rozsudok okresného súdu č. k. 21 C 33/2018-153 z 24. mája 2019 (ktorým určil, že druhá opakovaná dobrovoľná dražba je neplatná) a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu potreby ustáliť okruh účastníkov konania na strane žalovaných, a to so zreteľom na povinnosti správcu pri správe domu podľa zákona o vlastníctve bytov, medzi ktoré v danom čase patrilo aj podanie návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby bytu alebo nebytového priestoru v dome na uspokojenie pohľadávok podľa § 15 zákona o vlastníctve bytov, ak bol schválený nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. V nadväznosti na uvedené žalobca na výzvu okresného súdu označil správcu domu, ktorý dražbu navrhol, ako žalovaného v 1. rade.

5. Proti rozsudku krajského podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. b) a f) CSP, zotrvávajúc na tvrdení, že žalovaná v 1. rade nemala v konaní procesnú subjektivitu a že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený, ako aj z § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, t. j. postavenia správcu domu v civilnom sporovom konaní, pričom označila nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020 a rozsudok krajského súdu č. k. 17 Co 238/2017 z 18. apríla 2018.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

6.1. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. b) a f) CSP najvyšší súd uviedol, že procesná subjektivita a vecná legitímácia sporovej strany sú dva samostatné právne inštitúty. Spôsobilosť byť účastníkom konania (od 1. júla 2016 strany sporu, pozn.) treba odlišovať od tzv. vecnej legitímácie účastníka – aktívnej či pasívnej, ktorá je z hľadiska prípustnosti

dovolania irelevantná (R 34/1993). Procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva (§ 61 CSP). Účastníkmi súdneho konania o neplatnosť dražby podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách sú navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách (§ 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách), ide teda o nerozlučné spoločenstvo. Žalovaná v 1. rade (správca domu) nepochybne má procesnú subjektivitu a otázkou pasívnej legitímácie v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby sa zaoberal krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení č. k. 16 Co 182/2019-216 zo 6. mája 2020.

6.2. Čo sa týka dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, konštatoval, že sťažovateľka neoznačila konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu predstavujúce jeho ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa mal krajský súd odkloniť, ani konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu, o ktorých by o konkrétnej právnej otázke rozhodol rozdielne. Najvyšší súd nespochybnil závery nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, avšak uvedený nález nepovažoval za aplikovateľný na daný prípad. Ani rozsudok krajského súdu č. k. 17 Co 238/2017 z 18. apríla 2018 nepovažoval za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Napriek uvedenému posúdením dovolania z hľadiska jeho obsahu zistil, že v danom prípade je prípustnosť dovolania daná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to otázky určenia okruhu účastníkov súdneho konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách, konkrétne so zameraním na určenie navrhovateľa dobrovoľnej dražby (bod 15 napadnutého rozsudku).

7. V merite veci k prípustnému dovolaciemu dôvodu najvyšší súd, vychádzajúc z toho, že žaloba bola podaná 19. septembra 2018, t. j. v čase, keď bola žalovaná v 1. rade považovaná za priameho zástupcu vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ako aj zo znenia § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, ktorý ustanovuje, že navrhovateľom dražby je vlastník predmetu dražby, osoba, ktorá vykonáva záložné právo (ďalej len „záložný veriteľ“), alebo iná osoba, ktorá je oprávnená navrhnúť vykonanie dražby podľa osobitného zákona (s odkazom napr. na zákon o vlastníctve bytov alebo zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), preto vyslovil svoj právny názor, že *„Za navrhovateľa dražby zákon považuje správcu, ktorý je jedným z účastníkov konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Jeho pozícia v tomto konaní vyplýva z povinnosti podať návrh na vykonanie dražby v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome na uspokojenie pohľadávok podľa § 15 – teda vyplývajúcich z existencie zákonného záložného práva v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov.“* (bod 19 napadnutého rozsudku). Najvyšší súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca v danej veci označil za navrhovateľa dražby správcu domu, konal správne. Aj keď zákonné záložné právo patrí vlastníkom bytov a nebytových priestorov, týchto podľa zákona o vlastníctve bytov zastupuje správca domu, na ktorého ich hmotnoprávny nárok neprechádza, len ho v zmysle zákonnej dikcie uplatňuje na základe osobitného zákonného splnomocnenia. Vzhľadom na uvedené k nesprávnemu právnemu posúdeniu danej veci krajským súdom nedošlo.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] uvádza, že z povahy prejednávanej veci nesporne vyplýva, že nehnuteľnosť žalobcu bola vydražená z dôvodu vzniku dlhu žalobcu na mesačných zálohových platbách do takej výšky, až došlo k ponuke nehnuteľnosti žalobcu na dobrovoľnej dražbe po splnení zákonných podmienok. Sťažovateľka doteraz presvedčená o nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej v 1. rade (správca domu) v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnený, keďže nositeľmi zákonného záložného práva k bytu alebo k nebytovému priestoru v dome sú ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome (§ 15 ods. 1 zákon o vlastníctve bytov), a nie správca domu. Okrem toho sťažovateľka vyslovuje názor, že všeobecné súdy rozhodujúce v danom prípade neprihliadli na jej úmysel chrániť záujmy ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod č. k. 5 Cdo 162/2021 a jeho rozsudkom č. k. 5 Cdo 162/2021 z 30. septembra 2022 (body 6 až 9), s ktorým sťažovateľka nesúhlasí a považuje ho za zjavne neodôvodnený vo vzťahu k posúdeniu pasívnej legitímácie žalovanej v 1. rade (správca domu a navrhovateľky dražby) v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby (bod 10).

10. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, I. ÚS 311/05, IV. ÚS 490/2020, I. ÚS 116/2021, III. ÚS 117/2022). Skutkový stav a právne závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

11. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Súčasťou obsahu tohto základného práva je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého po naratívnej časti odôvodnenia rozsudku súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; súd dbá, aby

odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Na písomné vyhotovenie rozhodnutia dovolacieho súdu sa primerane vzťahuje § 393 ods. 2 až 4 CSP (týkajúce sa rozhodnutia o odvolaní). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnávať s rozhodujúcimi argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. To znamená, že z odôvodnenia sa má strana dozvedieť o dôvodoch prijatia či odmietnutia svojho argumentu.

12. Limity povinnosti každého súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie rozhodnutia možno vyvodiť aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. z rozsudkov Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81, Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, č. 18390/91, § 30; rozsudok Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, č. 18064/91, § 28, rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997, č. 21522/93, § 43, rozsudok Buzescu proti Rumunsku z 24. 5. 2005, č. 61302/00, § 67, rozsudok Donadze proti Gruzínsku zo 7. 3. 2006, č. 74644/01, § 35).

13. Inštitút dovolania je súčasťou subsystemu opravných prostriedkov, ktorými možno za ustanovených podmienok prelomiť právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov, pričom z hľadiska jeho prípustnosti, ako aj priebehu konania je primárne zameraný na odstránenie väd zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci, a nie na odstránenie skutkových deficitov civilného sporového konania. Vady vyskytujúce sa v priebehu zisťovania skutkového stavu veci môžu zakladať porušenie práva na súdnu ochranu len celkom výnimočne, najmä v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla určitú intenzitu, pričom tieto vady sa prelínajú s právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (vrátane jeho aspektu predvídateľnosti a presvedčivosti) a prejavujú sa primárne ako deficit primeraného odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu. Ide spravidla o prípady tzv. opomenutých dôkazov (nevykonanie dôkazného prostriedku bez vecného zdôvodnenia v odôvodnení konečného rozhodnutia) a extrémneho nesúladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej.

14. Najvyšší súd je pri rozhodovaní o dovolaní súdom, ktorý okrem rozhodovania o právach a povinnostiach sporových strán „súdi súdy“ s dôsledkami pre súčasných i budúcich účastníkov konania a strany sporu. Rozhodnutím o dovolaní sa cez interpretáciu vdychuje život právnym normám s dôsledkami pre celé územie Slovenskej republiky (I. ÚS 336/2019).

15. Pokiaľ ide o posudzovanie prípustnosti dovolania najvyšším súdom, ústavný súd už v náleze č. k. I. ÚS 51/2020-50 z 9. júna 2020 (ZNaU 24/2020) v bode 54 ako *obiter dictum* vyslovil svoj právny názor k viazanosti najvyššieho súdu vymedzením prípustnosti dovolania dovolateľom, pričom (vzhľadom na okolnosti daného prípadu) konštatoval, že najvyšší súd správne vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti uvádza, že „*dovolací súd je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne,*

nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421 CSP) táto otázka spadá. Takéto určenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu. Skúmanie prípustnosti dovolania je tak vecou dovolacieho súdu, ktorý ale nie je viazaný jeho vymedzením (§ 419 CSP – ak to zákon pripúšťa).“. Povinnosť dovolať a vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba podľa ústavného súdu vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju aj sám. Najvyšší súd nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP oprel prípustnosť dovolania dovolať, keďže situácia dovolať sa môže v priebehu dovolacieho konania meniť.

16. Aj v tu prejednávanom prípade najvyšší súd posúdením dovolania sťažovateľky zistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (bod 8), preto k jej vyriešeniu následne pristúpil (bod 9), a to so zreteľom na princíp uvedený v čl. 2 CSP, podľa ktorého každý má právo legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, každý má právo legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Možno tak predpokladať, že uvedený rozsudok najvyššieho súdu bude ako judikát publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (Civilného sporového poriadku, zákona o vlastníctve bytov a zákona o dobrovoľných dražbách), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na skutkový stav zistený súdmi nižších inštancií, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie skutkového stavu veci a rozhodnutie o dovolaní sťažovateľky.

18. Neobstojí ani námietka sťažovateľky, že všeobecné súdy rozhodujúce v danom prípade neprihliadli na jej úmysel chrániť záujmy ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ktorého jeden z bytov bol predmetom dobrovoľnej dražby, keďže zákon o vlastníctve bytov obchodnej spoločnosti, ktorej predmetom činnosti je organizovanie dobrovoľných dražieb (dražobníčke), v tomto smere nepriznáva žiadne oprávnenia ani neukladá žiadne povinnosti.

19. Ak sa sťažovateľka s názormi všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti nimi vydaných rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

20. Okrem toho, pokiaľ vady zmluvných dokumentov týkajúcich sa dobrovoľnej dražby spôsobili neplatnosť dražby, sťažovateľke ako jednej zmluvnej strane nič nebráni, aby sa ochrany svojich práv proti druhej zmluvnej strane domáhala súdnou cestou.

21. Keďže medzi napadnutým postupom najvyššieho súdu a jeho napadnutým rozsudkom a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako ich sťažovateľka označila a odôvodnila, podľa uvedeného posúdenia ústavného súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení (m. m. III. ÚS 565/2017, I. ÚS 584/2020), ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu